

Algú estripant papers. Per què ho deu fer? Papers i paperots de colors, au, uns quants trossos aquí i uns quants allà, ben separats, tant si val el color. Per que els deu estripar? Per que es deu separar? De vegades hi ha pesones que també van a la seba i no els importa la resta de gent. Com aquets paperets que van cap aquí i cap allà. Segurament deu ser un artista artista que prepara els materials per explicar-nos una història... Això mateix. Ja ho deia jo! Aquest és un artista... i aquesta silueta tan i tan estranya deu ser... La de la protagonista del conte africà d'avui.

LA FORASTERA I L'AVI TOT ORELLES

Vet aquí una nena forastera de totes totes, que ni se sap d'on venia, que, quan va arribar al poblat, només tenia una gallina. Tota la tribu trobava aquella nena estranya, i estranya la seva manera de vestir, i estrany el seu pentinat, i estranya la seva manera de parlar. En canvi, no trobaven gens estrany que la gallina fes un ou al dia, com el feien totes les gallines del poble.

La forastera i la seva gallina es van instal·lar als afores del poble, en una barraca molt tronada.-Cada nit, la gallina ponia un ou. La nena, cada matí, agafava l'ou de la seva gallina i se'l menjava, i amb això ja s'omplia la panxa, perquè no tenia res més, ni ningú la volia ajudar ni donar feina o ni tan sols parlar-hi... La trobaven tan estranya i forastera!

Tant i tant la menyspreaven i se'n reien que una colla de ximplets van tenir la mala idea d'esperar que es fes fosc, ben fosc...per anar a robar l'ou acabat de pondre de la gallina de la nena! He, he...! I encara se'n reien, aquells brètols! Ha, ha, ha!

Aquell dia, ella, tan poca cosa com era, no va poder menjar, però no es va queixar. A qui hauria pogut queixar-se? Va pensar que ja menjaria el seu ou l'endemà...però a la nit següent, els brètols van tornar a robar-li l'ou... i així un dia rere l'altre, i la nena cada vegada més prima i defallida, i ells cada nit prenent-li el menjar a la forastera per fer una gracieta. Ves quina gràcia, no trobeu? Ha, ha, he he, tota la colla vinga riure!

Tota la colla? Potser algun d'aquells brètols pensava, i no s'atrevia a dir-ho als altres, que aquella bretolada ja passava de la ratlla...

La que sí que ja estava ca-ca-cansada que li robessin els ous era la gallina. Si la nena estava ca-ca-caada co-co-cop més prima i defallida!... Més trista i pansida!... La gallina volia que la seva estimada nena mengés co-co-com ca-ca-cal. I si li pispaven els ous que ella feia perquè-que-que la nena mengés, doncs, mira, li donaria un grapat d'arròs! Vet-ho aquí-quí-quí! Au, nena, menja!

I tornem-hi que no ha estat res! Els lladregots furtant l'ou de la gallina... I la gallina portant menjar a la nena: avui un tomàque-que-quet! Au, nena, menja!...

Au, nois, tornem a robar l'ou a la forastera! He, he, he... Au nena, menja! Que-que-que avui et porto un enciam!... i un personatge molt estrany que-que-que m'ha seguit tota l'estona...

L'estrany personatge que havia seguit la gallina fins a la barraca de la nena, no era altre que el més vell dels ancians del poble. El savi Tot Orelles. Un avi molt savi que volia

comprovar si la nena sabia d'on sortien els enciams, els tomàquets i l'arròs que la seva gallina li duia per menjar. Però ella no ho sabia... No en tenia ni idea...

L'avi Tot Orelles li va explicar: "Ja t'ho diré jo, el que fa la gallina. Des de fa uns quants dies, la teva gallina entra sense contemplacions allà on estem reunits els caps de família del poble. Un cop dins, vinga postures i co-cocs i qui-quics, que no para fins que li donem alguna cosa del rebost. Però no s'ho menja, no. S'ho emporta. Avui l'he seguit i ja he vist com t'ho donava a tu..."

La forastera va dir a en Tot Orelles que l'única cosa que sabia del cert és que la seva gallina abans ponia ous i ara ja no. I que quan ella va estar a punt de morir-se de fam, la gallina va començar a portar-li menjar fins que es va refer. El savi Tot Orelles, que havia escoltat la nena atentament només va fer "Hummm". Li va donar unes bones sopes i es va disposar a treure l'entrellat de tot plegat.

Per descobrir què era tot aquell misteri de l'ou i la gallina i la nena, en Tot Orelles va passar la nit al costat de la gallina, fins que aquesta, cocoricó, va pondre un ou.

Just després, l'avi Tot Orelles va sentir com una mà sortia de la foscor per agafar l'ou. Llavors, l'avi va dir que deixessin l'ou a terra, i els pillastres, agafats "in fraganti", van fugir. Bé, no pas tots!

Fixem-nos com l'artista n'atrapa un, estripant el paper. I com l'avi Tot Orelles hi manté una llarga conversa secreta... Ningú, ni el nostre artista, en sabra mai res d'aquesta conversa. El pispa pensava que els seus companys potser el titllarien de traïdor o d'espieta. Però potser aquest noi també s'adonava que robar el poc menjar que tenia una noia forastera i indefensa era encara pitjor, oi que sí?

Però el que sí que se sap -i ara el nostre artista us ho demostrarà ajuntant aquells papers que semblaven separats per sempre més- és que al cap de no res, la nena havia deixat de ser forastera en aquell poble i tothom la coneixia pel seu nom, i la convidava a berenar i a ballar i a cantar... Això sí, sempre en companyia de la seva noble, generosa i lleial gallina, esclar! Cla, cla, claaa..

